

พ ร ะ ธ ร ร ม โ ร ม Rome

- 1 จดหมายฉบับนี้จากข้าพเจ้า เปาโล ผู้เป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และทรงตั้งไว้เพื่อข่าวประเสริฐของพระเจ้า
- 2 คือข่าวประเสริฐ ซึ่งทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าผ่านทางเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ 3 ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งในฐานะมนุษย์ทรงเป็นวงศ์วานของดาวิด
- 4 และผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์¹ พระองค์ได้รับการประกาศด้วยฤทธานุภาพว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า² โดยการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระ ผู้เป็นเจ้าของเรา
- 5 โดยทางพระองค์และเพื่อพระนามของพระองค์ พวกเราได้รับพระคุณและฐานะหน้าที่ให้เป็นอัครทูต เพื่อเรียกผู้คนจากชนต่างชาติทั้งหมดมาสู่ความเชื่อฟังซึ่งมาจากความเชื่อ
- 6 และท่านทั้งหลายก็ร่วมอยู่ในบรรดาผู้ซึ่งทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

- 7 ถึง ทุกท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน

ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า

พระบิดาของเราและจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่าน

1 1:4 หรือ ผู้ซึ่งในด้านวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระองค์

2 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ

เปาโลปรารถนาที่จะมายังกรุงโรม

8 ก่อนอื่น

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยท่านทุกคน เพราะความเชื่อของท่านเลื่องลือไปทั่วโลก

9พระเจ้าซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยสุดใจในการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า

ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเสมอ10ในคำอธิษฐานทุกครั้ง และข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ในที่สุดนี้ หากเป็นน้ำพระทัยพระเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสมาหาท่าน

11 ข้าพเจ้าอยากพบท่าน

จะได้แบ่งปันของประทานฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อทำให้ท่านเข้มแข็ง

12คือที่ท่านและข้าพเจ้าจะได้หนุนใจซึ่งกันและกันโดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย 13พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า

ข้าพเจ้าวางแผนไว้หลายครั้งที่จะมาหาท่าน (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิเหตุขัดข้องอยู่) เพื่อจะได้เก็บเกี่ยวผลท่ามกลางพวกท่าน

เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้กระทำท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลาย

14 ข้าพเจ้ามีพันธะหน้าที่ต่อทั้งชาวกรีกและผู้มิใช่กรีก

ต่อทั้งคนมีปัญญาและคนเขลา15ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

16 ข้าพเจ้ามิได้ละอายในข่าวประเสริฐ

เพราะข่าวประเสริฐคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน แล้วคนต่างชาติด้วย 17เพราะในข่าวประเสริฐนั้น

ค ว า ม ช อ บ ธิ ธรรมจากพระเจ้ายิ่งได้รับการเปิดเผย

เป็นความชอบธรรมโดยความเชื่อตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด³ ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า
“ คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” ⁴

พระพิโรธของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ

18 พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธจากสวรรค์

ต่อบรรดาความอธรรมและความชั่วร้ายทั้งปวงของมนุษย์

ผู้ใช้ความชั่วร้ายของตนบีบบั่นความจริง

19 เนื่องจากสิ่งที่อาจจะรู้ได้เกี่ยวกับพระเจ้าก็ปรากฏชัดแก่พวกเขา

ด้วยว่าพระเจ้าทรงทำให้สิ่งเหล่านี้ปรากฏชัดแก่พวกเขา

20 เพราะตั้งแต่ทรงสร้างโลก

เราก็เห็นและเข้าใจสภาวะอันไม่ประจักษ์แก่ตาของพระเจ้า

คือฤทธานุภาพนิรันดร์และเทวสภาพของพระองค์อย่างชัดเจนจากสิ่งที่ทรงสร้าง

ดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

21 ด้วยว่าทุกๆ ที่รู้จักพระเจ้า

พวกเขาก็มิได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า

ทั้งมิได้ขอบพระคุณพระองค์ แต่กลับคิดในสิ่งที่ไร้สาระ

และจิตใจอันโง่เขลา ก็มีดมัว ใ ป 22 แม้เขาอ้างว่าตนมีปัญญา

เขากลับกลายเป็นคนโง่

23 และเอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะไปแลกกับรูปเคารพ

ซึ่งสร้างขึ้นตามแบบของมนุษย์อนิจจัง สัตว์ปีก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ต่างๆ

24

ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ทำบาปทางเพศตามตัณหาชั่วในใจขอ
งเขา ทำสิ่งที่น่าอับยศทางกายต่อกัน

³ 1:17 หรือ เป็นความชอบธรรมจากความเชื่อถึงความเชื่อ

⁴ ฮ บ ก .2:4

25 เขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ

นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ทรงสร้างแทนพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญตลอดนิรันดร์ อาเมน

26 เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาไว้ในกิเลสตัณหาอันน่าอัปอาย

แม้กระทั่งพวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการมีความสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้
ผิดธรรมชาติไป 27 เช่นเดียวกัน

พวกผู้ชายก็เลิกมีความสัมพันธ์ตามธรรมชาติกับผู้หญิง

หันมาเร้าร้อนด้วยไฟระคายต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันน่าอดสู

เขาจึงได้รับโทษทัณฑ์อันสมควรกับความวิปริตของตน

28 ยิ่งกว่านั้น เนื่องจากเขาไม่เห็นคุณค่าของการรู้จักพระเจ้า

พระองค์จึงทรงปล่อยเขาให้มีจิตใจเสื่อมทราม กระทำสิ่งที่ไม่สมควร

29 พวกเขาเต็มไปด้วยความเลว ความชั่วร้าย ความโลภโมโทสัน

และความเสื่อมทรามสารพัดชนิด พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา

การเข่นฆ่า การแก่งแย่งชิงดี การล่อลวงและการคิดร้าย พวกเขาชอบนินทา

30 ใส่ร้ายป้ายสี เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย หยิงยโสและโอ้อวด

พวกเขาคิดหาทางใหม่ๆ ในการทำชั่ว พวกเขาไม่เชื่อฟังบิดามารดาของตน

31 พวกเขาเป็นคนไร้สติ ไร้ศรัทธา ไร้หัวใจ ไร้ความปราณี

32 แม้เขารู้กฎเกณฑ์อันชอบธรรมของพระเจ้าว่าผู้ที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย

เขาไม่เพียงยังคงกระทำสิ่งเหล่านี้ต่อไป

แต่ยังเห็นชอบกับผู้ที่กระทำสิ่งเหล่านี้ด้วย

การพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า

2 เหตุฉะนั้นท่านที่ตัดสินคนอื่น ท่านก็ไม่มีข้อแก้ตัวเลย

เพราะไม่ว่าท่านตัดสินผู้อื่นด้วยประเด็นใด ท่านก็พิพากษาลงโทษตนเองด้วย

เพราะท่านผู้เป็นคนตัดสินก็ยังคงทำอย่างเดียวกัน

2 เราารู้ว่าพระเจ้าทรงตัดสินลงโทษผู้ที่กระทำเช่นนี้ตามความเป็นจริง
3 ดังนั้นเมื่อท่านผู้เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนตัดสินคนอื่น
แต่ตัวเองยังทำแบบเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่า
จะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้?
4 หรือท่านหมิ่นประมาทพระกรุณาคุณ ความอดกลั้น
และความอดทนอันเหลือล้นของพระองค์
ท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้ามุ่งชักนำท่านให้กลับใจเสียใหม่?
5 แต่เพราะท่านใจแข็งต่อต้านและไม่ยอมกลับใจ
ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตนเองไว้สำหรับวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
เมื่อพระองค์ทรงสำแดงการพิพากษาอันชอบธรรม 6พระเจ้า
“ จะประทานแก่แต่ละคนตามการกระทำของเขา” ⁵
7 สำหรับผู้ที่พากเพียรทำความดี คือคนที่แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ
และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์
8 แต่ผู้ที่มุ่งหาประโยชน์ใส่ตัว
และผู้ที่ปฏิเสธความจริงติดตามความชั่วจะได้รับพระอาชญาและพระพิโรธ
9 ความทุกข์ร้อนสำเคียดจะมีแก่ทุกคนที่กระทำชั่ว พวกยิวก่อน
แล้วคนต่างชาติด้วย 10แต่ศักดิ์ศรี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดี
พวกยิวก่อน แล้วคนต่างชาติด้วย 11เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง
12 คนทั้งปวงที่ไม่มีบาปบุญคุณดีและได้ทำบาป
จะพิณาศโดยไม่ต้องอ้างถึงบาปบุญคุณดี
และคนทั้งปวงที่อยู่ภายใต้บาปบุญคุณดีและได้ทำบาป
จะถูกตัดสินตามบาปบุญคุณดี 13ด้วยว่าผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรพระเจ้า
มิใช่ผู้ที่ไต่ยินได้ฟังบาปบุญคุณดี แต่ผู้ที่เชื่อฟัง ทำตามบาปบุญคุณดีต่างหาก
ที่พระเจ้าจะทรงประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรม 14(อันที่จริง

⁵ 2:6 ส ด ด .62:12; ส ภ ช .24:12

เมื่อคนต่างชาติผู้ไม่มีบทบัญญัติได้กระทำสิ่งที่บทบัญญัติกำหนดไว้โดยปกติวิสัยของเขา เขาก็เป็นบทบัญญัติให้ตนเอง แม้ว่าเขาไม่มีบทบัญญัติ

15 เพราะเขาแสดงให้เห็นว่า ข้อกำหนดต่างๆ

ของบทบัญญัติได้จารึกอยู่ในใจของเขา

จิตสำนึกของเขาก็เป็นพยานด้วยและความคิดของเขานั้นแหละที่ฟ้องร้องหรือปกป้องเขา)

16 สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามที่ระบุไว้ในข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าประกาศ

พวกยิวและบทบัญญัติ

17 แต่ถ้าท่านเรียกตนเองว่ายิว

ถ้าท่านพึ่งบทบัญญัติและโอ้อวดว่าท่านมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า

18 ถ้าท่านรู้น้ำพระทัยของพระองค์และเห็นชอบในสิ่งที่เยียมยอด

เพราะท่านได้รับการสั่งสอนจากบทบัญญัติ

19 ถ้าท่านมั่นใจว่าตนเป็นผู้นำทางให้คนตาบอด

เป็นแสงสว่างแก่ผู้ตกอยู่ในความมืด 20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูสอนเด็ก

เพราะท่านมีความรู้และความจริงทั้งมวลที่อยู่ในบทบัญญัติ

21 ก็แล้วท่านผู้สอนคนอื่น ท่านไม่สอนตัวเองบ้างหรือ?

ท่านผู้เทศนาว่าไม่ควรลักขโมย ท่านลักขโมยหรือไม่?

22 ท่านผู้กล่าวว่าอย่าล่วงประเวณี ท่านเองล่วงประเวณีหรือไม่?

ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ท่านปล้นพระวิหารหรือไม่?

23 ท่านผู้โอ้อวดในบทบัญญัติ

ท่านเองลบหลู่พระเจ้าโดยละเมิดบทบัญญัติหรือไม่? 24 ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“พระนามของพระเจ้าถูกลบหลู่ท่ามกลางชนต่างชาติก็เพราะพวกท่าน” ⁶

⁶ 2:24 อ ส ย .52:5; อ ส ค .36:22

25 การเข้าสูหน้ตมีคุณค่าถ้าท่านรักษาบทบัญญัติ
แต่ถ้าท่านละเมิดบทบัญญัติ ท่านก็จะเป็นเหมือนไม่ได้เข้าสูหน้ตเลย

26 ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสูหน้ตทำตามข้อกำหนดแห่งบทบัญญัติ
จะไม่ถือเสมือนว่าพวกเขาได้เข้าสูหน้ตแล้วหรือ?

27 ผู้ที่ไม่ได้เข้าสูหน้ตทางกายแต่ยังทำตามบทบัญญัตินั้นแหละ
จะปรับโทษท่านผู้ซึ่งทั้งๆ ที่มี⁷บทบัญญัติซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร
และได้เข้าสูหน้ตแล้วก็ยังเป็นผู้ละเมิดบทบัญญัติ

28 ผู้ที่เป็นยิวแท้ มีไซคนที่เป็นยิวแต่เพียงภายนอก
ทั้งการเข้าสูหน้ตแท้ก็มีไซการเข้าสูหน้ตแต่เพียงภายนอกทางร่างกายเท่านั้น

29 แต่คนที่เป็นยิวแท้คือคนที่เป็นยิวภายใน
และการเข้าสูหน้ตแท้คือการเข้าสูหน้ตทางใจโดยพระวิญญาณ
มีไซโดยบทบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร
คำสรรเสริญที่คนเช่นนี้ได้รับไม่ได้มาจากมนุษย์แต่มาจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ

3 ถ้าเช่นนั้น การเป็นยิวมีข้อได้เปรียบตรงไหน?

หรือการเข้าสูหน้ตมีคุณค่าอะไร? 2 มีคุณค่าอย่างมากในทุกด้าน!
ประการแรกสุด พวกเขาได้รับมอบหมายพระดำรัสของพระเจ้า

3 แล้วถ้าบางคนไม่มีความเชื่อเล่าจะเป็นอย่างไร?

การที่เขาขาดความเชื่อจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นโมฆะหรือ?

4 ไม่เลย! แม้ทุกคนจะเป็นคนโกหก ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง
ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ เพื่อพระองค์จะได้รับการพิสูจน์ว่า

⁷ 2:27 หรือ ผู้ซึ่งโดย

ทรงเป็นฝ่ายถูกเมื่อตรัส
และชนะเมื่อทรงพิพากษา” 8

5 แต่จะว่าอย่างไร

ถ้าความอธรรมของเราทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าโดดเด่นชัดเจนยิ่งขึ้น
? จะว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือที่ทรงให้พระพิโรธลงมาเหนือเรา? (นี่ข้าพเจ้า
โต้แย้งแบบมนุษย์) 6 ไม่ใช่ใช้อย่างแน่นอน! เพราะหากเป็นเช่นนั้น
พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร? 7บางคนอาจแย้งว่า

“ ในเมื่อความอสุจริตของข้าพเจ้าทำให้เห็นความสุจริตจริงของพระเจ้าเด่นชัดยั
งขึ้น ดังนั้นจึงเป็นการเพิ่มพูนพระสิริของพระองค์
แล้วทำไมข้าพเจ้ายังถูกตัดสินลงโทษว่าเป็นคนบาปเล่า?” 8ทำไมไม่กล่าวว่า
“ ให้เราทำชั่ว เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น” ?

อย่างที่มีบางคนใส่ร้ายหาว่าเราพูดเช่นนั้น การลงโทษคนแบบนี้ก็สมควรแล้ว

ไม่มีใครชอบธรรมสักคน

9 เช่นนี้แล้ว เราจะสรุปว่าอย่างไร? พวกเราชาวยิวดีกว่าคนอื่นหรือ?

ไม่เลย! เราชี้ให้เห็นแล้วว่า

ทั้งคนยิวและคนต่างชาติล้วนอยู่ใต้ความบาปเหมือนกันหมด10ดังที่มีเขียนไว้ว่า

า

“ ไม่มีสักคนที่ชอบธรรม ไม่มีแม้สักคนเดียวเลย

11 ไม่มีใครที่เข้าใจ

ไม่มีใครที่เสาะแสวงหาพระเจ้า

12ทุกคนล้วนหันเหไป

8 3:4 ส ด ด .51:4

9 3:9 หรือ เลว

พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไปด้วยกัน
ไม่มีสักคนที่ทำดี

“ไม่มีแม้สักคนเดียวเลย” ¹⁰

13” ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่
เขาตวัดลิ้นปลิ้นปล้อน” ¹¹

“ พิชงร้ายอยู่ที่ริมฝีปากของเขา” **

14 “ ริมฝีปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำเผ็ดร้อน” *

15” เท้าของเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด

16 เขาก่อหายนะและทุกข์เข็ญไว้ตามรายนามของเขา

17และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติภาพ” ¹²

18 “ เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย” ¹³

19 เรารู้ว่าสิ่งใดๆ ที่บัพทบัญญัติกล่าวไว้ ล้วนกล่าวแก่ผู้ที่อยู่ใต้บัพทบัญญัติ
เพื่อปิดปากทุกคนไม่ให้มีข้อแก้ตัว

และให้ทั้งโลกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า

20ฉะนั้นไม่มีใครได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยการ
รักษาบัพทบัญญัติ ทว่าบัพทบัญญัติทำให้เรารู้ตัวว่ามีความบาป

ความชอบธรรมโดยทางความเชื่อ

21 แต่บัดนี้

ความชอบธรรมจากพระเจ้าซึ่งอยู่นอกเหนือบัพทบัญญัตินั้นเป็นที่ประจักษ์แล้ว

¹⁰ 3:12 ส ด ด .14:1-3; 53:1-3; ป ญจ .7:20

¹¹ 3:13 ส ด ด .10:7

¹² 3:17 อ ส ย .59:7, 8

¹³ 3:18 ส ด ด .36:1

เป็นความชอบธรรมซึ่งหนังสือบทบัญญัติและหนังสือผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึง

22 ความชอบธรรมจากพระเจ้านี้ผ่านมาจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปถึงคนทั้งปวงที่เชื่อ ไม่มีข้อแตกต่างกัน

23 เพราะว่าคุณคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

24 และโดยพระคุณของพระเจ้า

พระองค์ทรงให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า

ด้วยการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่พวกเขา

25 พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชาลบบาป¹⁴แก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระโลหิตของพระเยซู พระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสำแดงความยุติธรรมของพระองค์ เพราะโดยความอดกลั้นพระทัย

พระองค์จึงไม่ได้ลงโทษความผิดบาปที่ทำไปก่อนหน้านี้

26 พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสำแดงความยุติธรรมของพระองค์ในกาลปัจจุบัน เพื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นผู้เที่ยงธรรม

และเป็นผู้ที่ไต่บรรดาคนที่มีความเชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

27 เช่นนี้แล้ว เรามีอะไรที่จะรอดได้? ไม่มีเลย จะอ้างอะไรเป็นหลัก?

อ้างว่าโดยการรักษาทบบัญญัติหรือ? ห้ามได้

แต่โดยการอ้างความเชื่อเป็นหลักต่างหาก 28 เพราะเรายืนยันว่า

มนุษย์เป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการรักษาทบบัญญัติ

29 พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกยิวเท่านั้นหรือ?

พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ? แน่แน่นอน

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วย

30 เนื่องจากมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว

พระองค์จะทรงให้ผู้ที่เข้าสู่นัดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

¹⁴ 3:25 หรือ เป็นผู้ให้หันเหพระพิโรธ และรับบาปไปเสีย

และจะทรงให้ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยทางความเชื่อเดียวกันนี้
น 31ถ้าเช่นนั้นเราทำให้บัพญญติเป็นโมฆะโดยความเชื่อนี้หรือ? เปล่าเลย!
เรากลับสนับสนุนบัพญญติเสียอีก

อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ

4 แล้วเราจะว่าอย่างไรเกี่ยวกับอับราฮัมบรรพบุรุษของเราในเรื่องนี้?

2อันที่จริง ถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีข้อที่จะอวดได้
แต่ไม่เป็นเช่นนั้นเลยต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า 3พระคัมภีร์กล่าวว่าอย่างไร?

“ อับราฮัมเชื่อพระเจ้า

และความเชื่อนี้พระองค์ทรงนับเป็นความชอบธรรมของท่าน” ¹⁵

4 เมื่อคนคนหนึ่งทำงาน ค่าจ้างของเขาย่อมไม่นับเป็นของขวัญ

แต่เป็นสิ่งที่เขาพึงจะได้รับ 5ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ

แต่วางใจพระเจ้าผู้ทรงทำให้คนชั่วเป็นผู้ชอบธรรม

พระองค์ทรงนับว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม

6ดาวิดกล่าวเช่นเดียวกันนี้

เมื่อท่านพูดถึงความสุขของผู้ที่พระเจ้าทรงนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยมิได้อาศัย
การประพฤติว่า

7” ความสุขมีแก่

ผู้ที่ได้รับการอภัยในการล่วงละเมิดของเขา

ผู้ซึ่งบาปผิดของเขาได้รับการกลบเกลื่อน

8 ความสุขมีแก่

¹⁵ 4:3 ป ลู ก .15:6 เช่นเดียวกับข้อ 22

ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ถือโทษความบาปของเขา” 16

- 9 ความสุขนี้มีแก่ผู้ที่ได้เข้าสู่หน้ตเท่านั้นหรือ
หรือมีแก่ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตด้วย? เราได้กล่าวแล้วว่า
พระเจ้าทรงนับว่าความเชื่อของอับราฮัมเป็นความชอบธรรมของท่าน
- 10 สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อใด? ก่อนหรือหลังจากที่ท่านเข้าสู่หน้ต?
ไม่ใช่หลังเข้าสู่หน้ต แต่เกิดขึ้นก่อนเข้าสู่หน้ตต่างหาก!
- 11 และท่านได้เข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมาย
ซึ่งเป็นตราแห่งความชอบธรรมที่ท่านได้มาโดยความเชื่อขณะที่ท่านยังไม่ได้
เข้าสู่หน้ต ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อแต่ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต
เพื่อพระเจ้าจะทรงนับว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
- 12 และท่านยังเป็นบิดาของผู้ที่เข้าสู่หน้ตแล้ว
คนเหล่านี้ไม่เพียงรับสัหน้ตเท่านั้น
แต่ยังดำเนินในความเชื่อซึ่งอับราฮัมบรรพบุรุษของเรามีตั้งแต่ก่อนที่จะเข้าสู่
หน้ต
- 13 มิใช่โดยบทบัญญัติ แต่โดยความชอบธรรมอันเนื่องมาจากความเชื่อ
อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านจึงได้รับพระสัญญาให้เป็นทายาทที่จะได้โลกเป็น
นกรรมสิทธิ์ 14 เพราะถ้าบรรดาผู้ที่ยึดถือบทบัญญัติได้เป็นทายาท
ความเชื่อก็ไร้ค่า และพระสัญญาก็เปล่าประโยชน์
- 15 เพราะบทบัญญัติย่อมนำมาซึ่งพระพิโรธ และที่ใดไม่มีบทบัญญัติ
ที่นั่นก็ไม่มีการล่วงละเมิด
- 16 เหตุฉะนั้นพระสัญญาจึงมาทางความเชื่อ
เพื่อว่าพระสัญญาจะได้เป็นไปโดยพระคุณ
และเพื่อว่าพงศ์พันธุ์ทุกคนของอับราฮัมจะได้รับตามพระสัญญาอย่างแน่นอน

ไม่เพียงผู้ที่ถือบัพญญัตินั้น แต่ผู้ที่มีความเชื่อแบบเดียวกับอับราฮัมด้วย
ท่านเป็นบิดาของพวกเราทั้งหมด 17ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของหลายชนชาติ” ¹⁷

ท่านเป็นบิดาของเราในสายพระเนตรพระเจ้าผู้ที่ท่านเชื่อ

คือพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว

และทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีเสมือว่าสิ่งนั้นมีอยู่แล้ว

18 ทั้งๆ ที่ไม่น่าจะมีความหวังใดๆ อับราฮัมก็ยังเชื่อเพราะท่านมีความหวัง
ท่านจึงได้เป็นบิดาของหลายชนชาติ เหมือนดังที่ได้ตรัสกับท่านไว้แล้วว่า

“ พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะเป็นเช่นนั้นแหละ” ¹⁸

19ความเชื่อของท่านไม่ได้ถดถอยเลย

เมื่อท่านเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่าร่างกายของท่านเหมือนได้ตายไปแล้ว

เพราะท่านมีอายุราว 100 ปีแล้ว และความจริงที่ว่าซาราห์ก็ไม่สามารถมีบุตร

20กระนั้นท่านก็มีได้หัวนโหวกลางแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า

แต่มั่นคงในความเชื่อ และถวายพระสิริแต่พระเจ้า

21ด้วยเชื่อมั่นเต็มที่ว่าพระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะกระทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรง

สัญญาไว้ 22นี่คือเหตุผลที่ “ พระองค์ทรงนับเป็นความชอบธรรมของท่าน”

23คำว่า “ นับเป็นความชอบธรรมของท่าน” นี้

มิใช่เขียนไว้สำหรับท่านเพียงคนเดียว

24แต่สำหรับเราทั้งหลายผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

สำหรับเราผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นขี

น จ า ก ต า ย

25พระเยซูทรงถูกมอบไว้ให้สิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา

และทรงคืนพระชนม์เพื่อให้เราเป็นผู้ชอบธรรม

¹⁷ 4:17 ดู ปฐก.17:5

¹⁸ 4:18 ป ฐ ก .15:5

สันติสุขและความชื่นชมยินดี

- 5 เหตุฉะนั้นเพราะเราได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว
เราจึง¹⁹มีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
2โดยทางพระองค์เราจึงได้เข้าไปในร่มพระคุณที่เราอยู่นี้และเราจึง*ชื่นชมยินดี
ในความหวังแห่งพระสิริของพระเจ้า 3ไม่เพียงเท่านั้น
แต่เรายัง*ชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย
เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นก่อให้เกิดความบากบั่น
4ความบากบั่นทำให้เรามีอุปนิสัยที่พิสูจน์แล้วว่าใช้การได้
และอุปนิสัยเช่นนั้นทำให้มีความหวัง 5และความหวังไม่ทำให้เราผิดหวัง
เพราะพระเจ้าทรงเทความรักของพระองค์เข้ามาในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณ
าณบริสุทธิ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่เรา
- 6 เมื่อเรายังไร้พลังอำนาจ
พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปในเวลาอันเหมาะสม
7น้อยนักที่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม
แม้ว่าอาจจะมียุคคนกล้าที่จะตายเพื่อคนดีก็ได้
8แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์เองแก่เราทั้งหลาย คือ
ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา
- 9 เพราะบัดนี้ เราได้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์
ยิ่งไปกว่านั้น โดยพระองค์
เราจะรอดพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าอย่างแน่นอน!
- 10เพราะถ้าเรายังได้คืนดีกับพระเจ้า
โดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ในขณะที่เราเป็นศัตรูกับพระองค์

¹⁹ 5:1 หรือ ให้เรา เช่นเดียวกับข้อ 2 และ ข้อ 3

ค ยิงไปกว่านั้นเมื่อเราได้คืนดีกับพระองค์แล้ว
เราก็จะได้รับความรอดโดยพระชนม์ชีพของ พระองค์อย่างแน่นอน!
11 ไม่เพียงเท่านั้น แต่เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า
โดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
บัดนี้พระองค์ทรงทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าแล้ว

ความตายมาทางอาดัม ชีวิตมาทางพระคริสต์

12 ฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปเข้ามาในโลกเพราะมนุษย์คนเดียว
และบาปนำมาซึ่งความตาย และโดยทางนี้เอง
ความตายจึงมาถึงมวลมนุษย์เพราะทุกคนได้ทำบาป 13 ด้วยว่าก่อนมีบทบัญญัติ
บาปก็อยู่ในโลกแล้ว แต่เมื่อยังไม่มีบทบัญญัติ ก็ไม่ถือว่าบาป 14 อย่างไม่รู้ก็ตาม
ความตายก็ครอบครองมาตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงสมัยของโมเสส
แม้แต่คนที่มีได้ทำบาปโดยละเมิดพระบัญญัติเหมือนอาดัม
ผู้เป็นแบบฉบับของพระองค์ ซึ่งจะเสด็จมาภายหลัง

15 แต่ของประทานนั้นต่างจากการล่วงละเมิด
เพราะถ้าคนเป็นอันมากตายเพราะการล่วงละเมิดของมนุษย์เพียงคนเดียว
ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว
วนั้นย่อมล้นไหลไปสู่คนเป็นอันมาก

16 และของประทานจากพระเจ้ก็ต่างจากผลแห่งความบาปของมนุษย์คนเดียว
กล่าวคือ

การพิพากษาเกิดขึ้นหลังจากการทำบาปเพียงครั้งเดียวและนำไปสู่การลงโทษ
แต่ของประทานเกิดขึ้นหลังจากการล่วงละเมิดหลายๆ ครั้ง

และ นำ ไปสู่การเป็นผู้ชอบธรรม

17 เพราะถ้าโดยการล่วงละเมิดของมนุษย์คนเดียวเป็นเหตุให้ความตายได้ครอบ
ครองผ่านทางมนุษย์คนเดียวผู้นั้น ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

บรรดาผู้ที่ได้รับพระคุณและของประทานแห่งความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้อย่างมากล้นย้อมครอบครองในชีวิตผ่านทางมนุษย์คนเดียวคือพระเยซูคริสต์

18 ฉะนั้นการลวงละเมิดเพียงครั้งเดียวส่งผลให้คนทั้งปวงถูกลงโทษฉันใด การกระทำอันชอบธรรมเพียงครั้งเดียว

ก็ส่งผลให้คนทั้งปวงถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมฉันนั้น

ซึ่งการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนี้นำชีวิตมาให้คนทั้งปวงเหล่านั้น

19 เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว

ทำให้คนเป็นอันมากเป็นคนบาปฉันใด

การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวก็ทำให้คนเป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรมฉันนั้น

20 บทบัญญัติถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อว่า การลวงละเมิดจะมีมากขึ้น

แต่ที่ใดมีบาปมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น

21 เพื่อว่าบาปได้ครอบครองในความตายฉันใด

พระคุณจะได้ครอบครองผ่านทางความชอบธรรม

เพื่อนำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

ตายต่อบาป แต่มีชีวิตในพระคริสต์

6 เช่นนี้แล้วเราจะว่าอย่างไร? เราควรจะทำบาปต่อไป

เพื่อพระคุณจะได้มีมากยิ่งขึ้นหรือ? 2อ ย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย!

เราได้ตายต่อบาปแล้ว เราจะดำเนินชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?

3ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งปวงที่รับบัพติศมาเข้าไปในพระเยซูคริสต์

ก็ได้รับบัพติศมาเข้าไปในความตายของพระองค์?

4ฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยทางบัพติศมาเข้าไปในความตาย

เพื่อว่าเราเองก็จะได้มีชีวิตใหม่เช่นเดียวกับที่ทรงให้พระคริสต์

เป็นขึ้นจากตายโดยพระสิริของพระบิดา

- 5 ถ้าเราได้ร่วมกับพระองค์อย่างนี้ในการตายของพระองค์
เราก็จะร่วมกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ด้วยอย่างแน่นอน
- 6 เพราะเรารู้ว่าตัวเก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว
เพื่อกายบาปนั้นจะถูกขจัดไป²⁰ เพื่อเราจะไม่เป็นทาสบาปอีกต่อไป
- 7 เพราะว่าผู้ใดที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป
- 8 ถ้าเราตายกับพระคริสต์แล้ว เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตกับพระองค์ด้วย
- 9 เพราะเรารู้ว่าในเมื่อทรงให้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว
พระองค์จะไม่มีวันตายอีก ความตายไม่มีอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป
- 10 ที่พระองค์ทรงตายนั้น ทรงตายต่อความบาปครั้งเดียวเป็นพอ
แต่ที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
- 11 ในทำนองเดียวกัน จงถือว่าตัวท่านเองตายต่อความบาป
และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์
- 12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบครองกายที่ต้องตายของท่าน
ซึ่งทำให้ท่านต้องยอมตามความปรารถนาชั่วแห่งกายนั้น 13 อย่ายกส่วนต่างๆ
ในกายของท่านให้แก่บาปเป็นเครื่องมือของความชั่วร้าย
แต่จงถวายตัวของท่านเองแด่พระเจ้า ในฐานะผู้ที่ทรงให้มีชีวิตเป็นขึ้นจากตาย
และถวายส่วนต่างๆ
ในกายของท่านแด่พระองค์ให้เป็นเครื่องมือของความชอบธรรม
- 14 เพราะความบาปจะไม่เป็นนายของท่านอีกต่อไป
ด้วยว่าท่านมิได้อยู่ใต้บาปบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณ

ท า ส ข อ ง ค ว า ม ช อ บ ธ ร ร ม

- 15 เช่นนี้แล้วจะเป็นอย่างไรต่อไป?
เราจะทำบาปเพราะเราไม่ได้อยู่ใต้บาปบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณหรือ?

²⁰ 6:6 หรือ จะถูกทำให้สิ้นฤทธิ์

อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย! 16 ท่านไม่รู้หรือว่า
เมื่อท่านยอมตัวเชื่อฟังเยี่ยงทาสต่อผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้นั้นที่ท่านเชื่อฟัง
ไม่ว่าท่านจะเป็นทาสของความบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย
หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรมก็ตาม?
17 แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ที่แม้ท่านเคยเป็นทาสของความบาป
ท่านก็เชื่อฟังคำสั่งสอนซึ่งทรงมอบหมายแก่ท่านนั้นอย่างสุดใจ
18 ท่านได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป
และได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรมแล้ว
19 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ตามประสามนุษย์
ก็เพราะท่านอ่อนแอตามปกติวิสัยของท่าน ที่ท่านเคยให้ส่วนต่างๆ
ใน ก า ย ข อ ง ท่านเป็นทาสของความโสโครกและความชั่วร้ายที่เพิ่มขึ้นไ
มสิ้นสุดอย่างไร บัดนี้ก็จงให้ส่วนต่างๆ นั้นเป็นทาสของความชอบธรรม
ซึ่งนำมาสู่ความบริสุทธิ์อย่างนั้น 20 เมื่อท่านเป็นทาสของความบาป
ท่านก็เป็นอิสระจากการควบคุมของความชอบธรรม 21 ครั้งนั้น
ท่านได้เก็บเกี่ยวประโยชน์อะไรจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งบัดนี้ท่านก็ละอายแก่ใจ?
ผลลัพธ์ของสิ่งเหล่านั้นคือความตาย!
22 แต่บัดนี้ท่านเป็นอิสระจากความบาปและได้กลายมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว
ประโยชน์ที่ท่านได้เก็บเกี่ยวนำมาถึงความบริสุทธิ์ และผลลัพธ์คือชีวิตนิรันดร์
23 เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย
แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ใน²¹พระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างจากชีวิตสมรส

²¹ 6:23 หรือ ผ่านทาง

7 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือว่าบทบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์
ตราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่เท่านั้น? ที่ข้าพเจ้าถามเช่นนี้
เพราะข้าพเจ้ากำลังพูดกับผู้ที่รับบทบัญญัติ 2 ตัวอย่างเช่น ตามบทบัญญัติ
หญิงที่แต่งงานแล้วย่อมมีข้อผูกมัดกับสามีของนางตราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่
แต่ถ้าสามีของนางตายไป นางก็พ้นจากกฎแห่งการสมรสนี้

3 ดังนั้นถ้านางไปแต่งงานกับชายอื่นขณะที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่
นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีของนางตายไป
นางก็พ้นจากกฎนั้น แม่นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็ไม่ผิดประเวณี

4 ดังนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
ท่านเองก็ตายจากบทบัญญัติแล้วโดยทางพระกายแห่งพระคริสต์
เพื่อท่านจะเป็นของอีกผู้หนึ่ง คือเป็นของพระองค์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตาย
เพื่อเราจะเกิดผลถวายแด่พระเจ้า

5 เพราะเมื่อก่อนเราถูกวิสัยบาป²²ควบคุมอยู่จึงถูกบทบัญญัติกระตุ้นค้นหาหัวใจ
ห่ออกฤทธิ์ในกายของเรา เพื่อให้เราเกิดผลอันนำไปสู่ความตาย 6 แต่บัดนี้
โดยการตายต่อสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยผูกมัดเรา เราก็ตีพ้นจากบทบัญญัติแล้ว
เพื่อรับใช้ตามแนวทางใหม่คือตามพระวิญญาณ
ไม่ใช่ตามแนวทางเดิมคือตามบทบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร

ต่อสู้กับบาป

7 เช่นนี้แล้ว เราจะว่าอย่างไร? บทบัญญัติคือบาปหรือ?

ไม่ใช่อย่างแน่นอน! อันที่จริง ถ้ามิใช่เพราะบทบัญญัติ

ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าอะไรคือบาป เพราะถ้าบทบัญญัติมิได้กล่าวว่า “อย่าโลภ” ²³

ข้าพเจ้าคงไม่รู้จริงว่าอะไรคือความโลภ

²² 7:5 หือ เนื้อหนัง เช่นเดียวกับข้อ 25

²³ 7:7 อ พ ย .20:17; ฉ ธ บ .5:21

8 แต่บาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติมาก่อความโกลาหลชนิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะถ้าไม่มีบทบัญญัติบาปก็ตายแล้ว

9 ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำเนินชีวิตอยู่โดยไม่มีบทบัญญัติ แต่พอมีพระบัญญัติ บาปก็มีชีวิตขึ้นมาและข้าพเจ้าก็ตาย

10 ข้าพเจ้าพบว่าพระบัญญัติอันมุ่งหมายเพื่อนำมาซึ่งชีวิตนั่นเอง แท้จริงกลับนำความตายมา

11 เพราะบาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติมาล่อลวงข้าพเจ้า และโดยทางพระบัญญัตินั้นบาปทำให้ข้าพเจ้าตาย 12 ดังนั้นแล้ว บทบัญญัติจึงบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม

13 ก็แล้วสิ่งที่ดีงามกลับเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้าหรือ? เปล่าเลย! แต่เพื่อให้รู้จักว่า บาป คือ บาป

บาปจึงก่อความตายขึ้นในข้าพเจ้าผ่านทางสิ่งที่ดี เพื่อว่าโดยทางพระบัญญัติจะได้เห็นว่าบาปนั้นเลวร้ายอย่างยิ่ง

14 เราารู้ว่าบาปบัญญัติเป็นเรื่องจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าถูกขายให้เป็นทาสของความบาป 15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองทำ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากทำข้าพเจ้าไม่ทำ แต่ข้าพเจ้ากลับทำสิ่งที่ตนเองเกลียด

16 และถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ตนเองไม่อยากทำ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยว่าบาปบัญญัตินั้นดี 17 ดังที่เป็นอยู่ จึงไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเองที่เป็นผู้ทำสิ่งนี้อีกต่อไป แต่เป็นความบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าที่ทำ

18 ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งดีอะไรอยู่ในตัวข้าพเจ้า คือในวิสัยบาป²⁴ของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะทำสิ่งที่ดี แต่ทำไม่ได้

²⁴ 7:18 หรือ เนื้อหนัง

19 เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ใช่การดีซึ่งข้าพเจ้าอยากทำ
แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากทำ ข้าพเจ้ากลับทำเรื่อยไป
20 ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ตนเองไม่อยากทำ ย่อมไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเองที่ทำ
แต่เป็นความบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าต่างหากที่ทำ
21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่ามิถุนี้อยู่คือ เมื่อข้าพเจ้าอยากทำดี
ความชั่วก็อยู่กับข้าพเจ้าที่นั่นแล้ว 22 เพราะในสวนลึกลับ
ข้าพเจ้าชื่นชมในบทบัญญัติของพระเจ้า
23 แต่ข้าพเจ้าเห็นกฎอีกข้อหนึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า
กฎนี้ต่อสู้กับกฎภายในจิตใจของข้าพเจ้า
และทำให้ข้าพเจ้าเป็นนักโทษของกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า
24 ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสังเวชอะไรเช่นนี้!
ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากกายแห่งความตายนี้ได้? 25 ขอบพระคุณพระเจ้า
ข้าพเจ้าพ้นได้โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา!
ดังนั้นแล้ว ในด้านจิตใจ ตัวข้าพเจ้าเองเป็นทาสของกฎแห่งพระเจ้า
แต่ในด้านวิสัยบาป ข้าพเจ้าเป็นทาสของกฎแห่งบาป

ชีวิตโดยทางพระวิญญูญาณ

8 เหตุฉะนั้นจึงไม่มีการลงโทษบรรดาผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์²⁵
2 เพราะว่าเป็นโดยทางพระเยซูคริสต์
กฎของพระวิญญูญาณแห่งชีวิตได้ปลดปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นจากกฎแห่งบาป
และ ค ว า ม ต า ย 3 ด้วยว่าสิ่งที่บทบัญญัติทำไม่ได้

²⁵ 8:1 บางต้นฉบับว่า พระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป
แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณ

เนื่องจากวิสัยบาป²⁶ทำให้อ่อนแอั้น พระเจ้าทรงกระทำแล้ว
โดยส่งพระบุตรของพระองค์เองมาในสภาพเช่นเดียวกับมนุษย์ที่เป็นคนบาป
เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁷
และโดยการกระทำเช่นนี้พระองค์ได้ตัดสินลงโทษความบาปในมนุษย์ที่เป็นคน
บาป ²⁸ 4 เพื่อข้อ
กำหนดอันชอบธรรมของบทบัญญัติจะได้สำเร็จครบถ้วนในตัวเราทั้งหลายผู้ไม่
ดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณ
5 ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามวิสัยบาปก็ปักใจในสิ่งที่วิสัยบาปต้องการ
แต่ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณก็ปักใจในสิ่งที่พระวิญญูญาณทรงต้องการ
6จิตใจของคนบาป²⁹นำไปสู่ความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญูญาณทรงควบคุม
นำไปสู่ชีวิตและสันติสุข 7จิตใจที่เต็มไปด้วยความบาป³⁰ก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า
ไม่ยอมอยู่ใต้บทบัญญัติของพระเจ้า ทั้งไม่สามารถอยู่ได้ด้วย
8บรรดาผู้ที่วิสัยบาปควบคุมอยู่ไม่อาจเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้
9 อย่างไรก็ตาม ถ้าพระวิญญูญาณของพระเจ้าสถิตในท่าน
ท่านก็ไม่ได้ถูกควบคุมโดยวิสัยบาปแต่โดยพระวิญญูญาณ
และถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญูญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นของพระคริสต์
10แต่ถ้าพระคริสต์อยู่ในท่าน กายของท่านก็ตายไปเพราะบาป
ถึงกระนั้นจิตวิญญูญาณของท่านมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรม
11และถ้าพระวิญญูญาณของพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายทรงสถิตใน
ท่าน

²⁶ 8:3 หรือ เนื้อหนัง เช่นเดียวกับข้อ 4, 5, 8, 9, 12 และ 13

²⁷ หรือ เพื่อไถ่บาป

²⁸ หรือ ในเนื้อหนัง

²⁹ 8:6 หรือ จิตใจที่จดจ่ออยู่กับเนื้อหนัง

³⁰ 8:7 หรือ จิตใจที่จดจ่ออยู่กับเนื้อหนัง

พระองค์ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายจะประทานชีวิตแก่กายซึ่งต้องตาย
ของท่านด้วย

พระองค์ประทานชีวิตนั้นโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงสถิตในท่าน

12 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เราจึงมีพันธะ

แต่มิใช่พันธะต่อวิสัยบาปที่จะต้องดำเนินชีวิตตามนั้น

13 เพราะถ้าท่านดำเนินชีวิตตามวิสัยบาป ท่านก็จะตาย

แต่ถ้าท่านโดยพระวิญญาณได้ประหารการกระทำอันชั่วร้ายของกายท่าน

ท่านก็จะมีชีวิตอยู่ 14 เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำผู้ใด

ผู้นั้นเป็นบุตรของพระเจ้า

15 ด้วยว่าท่านไม่ได้รับวิญญาณซึ่งทำให้ท่านเป็นทาสของความกลัวอีก

แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทำให้ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า³¹

และโดยพระองค์เราจึงว่า “ อับบา³² พระบิดา ”

16 พระวิญญาณเองทรงยืนยันร่วมกับวิญญาณจิตของเราว่า

เราเป็นบุตรของพระเจ้า

17 บัดนี้ ถ้าเราเป็นบุตรของพระองค์ เราก็เป็นทายาท

คือทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์

ถ้าเราพร้อมทนทุกข์อย่างแท้จริงกับพระองค์

เพื่อว่าเราจะร่วมในพระสิริของพระองค์ด้วย

สง่าราศีในกายหน้า

18

ข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากของเราในปัจจุบันเทียบไม่ได้เลยกับพระสิริซึ่งจะทรงสำแดงในเรา

³¹ 8:15 หรือ พระวิญญาณแห่งการรับเป็นบุตรบุญธรรม

³² คือ บิดา ในภาษาอาราเมค

19 สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจัดจรรอคอยให้บรรดาบุตรของพระเจ้าปรากฏ
20 เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างถูกทำให้ตกอยู่ในความขัดแย้งล้มเหลว
ซึ่งไม่ใช่โดยความสมัครใจของตนเอง
แต่โดยความตั้งใจของผู้ที่บังคับให้สิ่งเหล่านี้ทำให้ตกอยู่ในภาวะดังกล่าวด้วยความหวัง
21 ว่า³³ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะได้รับการปลดปล่อยจากการผูกมัดให้ต้องเสื่อม
สลาย และจะถูกนำเข้าสู่เสรีภาพอันรุ่งโรจน์แห่งบรรดาบุตรของพระเจ้า
22

เรารู้ว่าสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างกำลังคร่ำครวญราวกับเจ็บท้องจะคลอด
บุตรจนถึงปัจจุบันนี้ 23 ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่เราเอง
ผู้มีผลแรกแห่งพระวิญญาณก็ยังคงคร่ำครวญอยู่ภายใน
ขณะที่เราจัดจรรอคอยการทรงรับเราเป็นบุตร
คือการไถ่ร่างกายของเราให้รอด 24 เพราะว่าในความหวังนี้
เราได้รับความรอดแล้ว แต่ความหวังที่เห็นได้นั้นไม่ใช่ความหวังเลย
ใครเล่าหวังในสิ่งที่ตนเองมีอยู่แล้ว? 25 แต่ถ้าเราหวังในสิ่งที่เรายังไม่มี
เราย่อมรอดคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน

26 ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณทรงช่วยเรายามเราอ่อนแอ
เราไม่รู้ว่าเราควรอธิษฐานขอสิ่งใด
แต่พระวิญญาณเองทรงอธิษฐานวิงวอนแทนเราด้วยการคร่ำครวญที่ไม่อาจหา
ถ้อยคำใดมาบรรยาย 27 และพระเจ้าผู้ทรงชั้นสุดจิตใจของเรา
ทรงรู้พระทัยของพระวิญญาณ
เ พ ร าะ พ ร ะ วิญญาณทรงอธิษฐานวิงวอนแทนเหล่าวิสุทธิชนตามน้ำ
พระทัยพระเจ้า

³³ 8:20, 21 หรือ ตกอยู่ในภาวะดังกล่าวด้วยความหวัง ²¹ เ พ ร าะ

ยิ่งกว่าผู้พิชิต

28 และเรารู้ว่า ในทุกสิ่ง

พระเจ้าทรงทำให้เกิดผลดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระองค์³⁴

คือผู้ที่³⁵ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

29 เพราะบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้วพระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์

เพื่อพระบุตรจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องมากมาย

30 และบรรดาผู้ที่ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย

บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเรียก พระองค์ก็ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วย

บรรดาผู้ที่ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงให้รับพระสิริด้วย

31 เช่นนี้แล้ว เราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา

ใครเล่าจะต่อสู้เราได้?

32 พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

แต่ได้ประทานพระบุตรนั้นแก่เราทั้งปวง

พระองค์จะไม่ยิ่งเมตตาประทานสิ่งสารพัดแก่เราพร้อมกับพระบุตรหรือ?

33 ใครจะฟ้องบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้?

ก็พระเจ้าเองทรงให้เราเป็นผู้ชอบธรรม 34 ใครจะกล่าวโทษอีกได้?

พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และยิ่งกว่านั้น

พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว บัดนี้

พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้า และกำลังทรงอธิษฐาน

วิงวอนแทนเราด้วย 35 ใครเล่าจะพรากเราจากความรักของพระคริสต์ได้?

³⁴ 8:28 บางต้นฉบับว่า

และเรารู้ว่าทุกสิ่งร่วมกันกระทำให้เกิดผลดีแก่บรรดาผู้ที่รักพระเจ้า

³⁵ หรือ ทรงร่วมกับบรรดาผู้ที่รักพระองค์เพื่อทำให้เกิดผลดีแก่บรรดาผู้ที่

ความทุกข์ร้อน ความยากลำบาก การข่มเหง การกัณดารอาหาร
การเปลือยกาย อันตราย หรือคมดาบอย่างนั้นหรือ? 36ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย

เผชิญความตายวันยังค่ำ

ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นแกะที่จะเอาไปฆ่า” 36

37เปล่าเลย ในสถานการณ์ทั้งปวงนี้ เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต

โดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย 38เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า

ไม่ว่าความตายหรือชีวิต ไม่ว่าทิวสวรรค์หรือวิญญาณชั่ว³⁷ ไม่ว่าปัจจุบัน

หรืออนาคต หรือฤทธิ์อำนาจใด ๆ 39ไม่ว่าเบื้องสูงหรือเบื้องลึก

หรือสิ่งอื่นใดในสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างล้วนไม่สามารถพรากเราจากความ
รักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

พระเจ้าทรงอำนาจสูงสุดในการเลือกสรร

9 ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังมูสา

จิตสำนึกของข้าพเจ้ายืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า

2ข้าพเจ้าทุกข์โศกยิ่งนัก ปวดร้าวใจไม่หยุดหย่อน

3เพราะข้าพเจ้าปรารถนาว่า

ถ้าเป็นไปได้ให้ข้าพเจ้าเองถูกแช่งสาปและถูกตัดขาดจากพระคริสต์เพื่อพี่น้องของ

ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเชื้อชาติเดียวกับข้าพเจ้า 4คือประชากรอิสราเอล

พวกเขาได้เป็นบุตรของพระเจ้าได้รับพระสิริของพระเจ้า ได้รับพันธสัญญา

³⁶ 8:36 ส ด ต .44:22

³⁷ 8:38 หรือ เทพผู้ครอง

บทบัญญัติ พิธีนมัสการในพระวิหาร และพระสัญญา

5 พวกเขามีบรรพชนผู้ยิ่งใหญ่

และพระคริสต์เมื่อทรงเป็นมนุษย์ก็สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์!³⁸

อ อ เม น

6 มิใช่ว่าพระดำรัสของพระเจ้าได้ล้มเหลวไป

เพราะมิใช่ทุกคนที่สืบเชื้อสายอิสราเอลเป็นอิสราเอล

7 ทั้งมิใช่ทุกคนที่สืบเชื้อสายของอับราฮัม จะเป็นลูกหลานของอับราฮัม

แต่ตรงกันข้าม “ พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะนับทางอิสอัค” ³⁹ 8 กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า

บุตรของพระเจ้าไม่ใช่บุตรตามสายเลือด

แต่บุตรตามพระสัญญาจึงถือว่าเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม

9 เพราะพระสัญญาระบุไว้ว่า “ เราจะกลับมาอีกเมื่อถึงกำหนด

แล้วซาราห์จะมีบุตรชาย” ⁴⁰

10 ไม่เพียงเท่านั้น

แต่ว่าบุตรทั้งหลายของเรเบคาห์ก็มีบิดาคนเดียวกันคืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา

11 ทว่าก่อนที่บุตรฝาแฝดนั้นจะเกิดมา หรือก่อนที่พวกเขาจะทำสิ่งดีหรือชั่วใดๆ

ทั้งนี้เพื่อว่าพระประสงค์ของพระเจ้าในการทรงเลือกจะคงอยู่

12 คือมิใช่โดยการประพฤติ แต่โดยพระองค์ผู้ทรงเรียก

³⁸ 9:5 หรือ ...พระคริสต์ ผู้ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง

พระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์! หรือ ...พระคริสต์

พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง ทรงได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์!

³⁹ 9:7 ป ลู ก .21:12

⁴⁰ 9:9 ป ลู ก .18:10, 14

พระองค์จึงตรัสกับนางว่า “ คนพี่จะรับใช้คนน้อง” ⁴¹ 13ดังที่มีเขียนไว้ว่า
“ ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชัง” ⁴²

14 เช่นนี้แล้ว เราจะว่าอย่างไร? พระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือ? ไม่ใช่เลย!

15 เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า

“ เราเมตตาใคร ก็จะมีเมตตาคนนั้น

เราสงสารใคร ก็จะมีสงสารคนนั้น” ⁴³

16 ฉะนั้นสิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความปรารถนาหรือความพยายามของมนุษย์
แต่ขึ้นอยู่กับพระเมตตาของพระเจ้า

17 เพราะในพระคัมภีร์พระเจ้าตรัสแก่ฟาโรห์ว่า

“ เรายกเจ้าให้เป็นใหญ่ก็เพื่อจุดประสงค์ข้อนี้เอง

คือเพื่อเราจะได้สำแดงฤทธิ์อำนาจของเราให้ปรากฏทางเจ้า

และเพื่อนามของเราจะเลื่องลือไปทั่วโลก” ⁴⁴

18 ฉะนั้นพระเจ้าทรงเมตตาผู้ที่ทรงประสงค์จะมีเมตตา

และผู้ที่ทรงประสงค์จะให้หัวใจแข็งกระด้าง

พระองค์ก็ทรงทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง

19 พวกท่านบางคนอาจจะกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ ถ้าเช่นนั้น

ทำไมพระเจ้ายังทรงตำหนิเรา?

เพราะใครเล่าจะขัดขืนน้ำพระทัยของพระองค์ได้?” ²⁰ แต่มนุษย์เอ๋ย

ท่านเป็นใครเล่าที่จะย้อนพระเจ้าได้? “ สิ่งที่ถูกปั้นจะพูดกับผู้ปั้นว่า

⁴¹ 9:12 ปฐก .25:23

⁴² 9:13 ตู มลค.1:2, 3

⁴³ 9:15 อ พ ย .33:19

⁴⁴ 9:17 อ พ ย .9:16

‘ทำไมถึงสร้างฉันอย่างนี้’ ได้หรือ?” 45

21ช่างปั้นไม่มีสิทธิ์เอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะสวยงาม
และปั้นเป็นภาชนะใช้สอยทั่วไปหรือ?

22

ในเรื่องการเลือกจะสำแดงพระพิโรธและให้ฤทธานุภาพของพระองค์เป็นที่ประจักษ์นั้น

จะว่าอย่างไรถ้าพระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยอย่างยิ่งต่อผู้ที่เป่าแห่งพระพิโรธ ผู้ซึ่งเตรียมไว้เพื่อความพินาศ? 23จะว่าอย่างไร

ถ้าพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อสำแดงพระสิริอันอุดมแก่ผู้ที่ได้รับพระเมตตาคุณของพระองค์ ผู้ซึ่งทรงเตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อพระสิริ?

24แม้กระทั่งเราทั้งหลายก็เป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกไว้ด้วย

ไม่ใช่จากพวกยิวเท่านั้นแต่จากคนต่างชาติเช่นกัน

25ดังที่พระองค์ตรัสในพระธรรมโฮเซยาว่า

“ เราจะเรียกผู้ที่ไม่ใช่ประชากรของเราว่า

‘ ประชากรของเรา ’

เรียกผู้ที่เราไม่รักว่า ‘ ผู้ที่เรารัก’ “ 46

26แ ล ะ

“ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ณ ที่นั่นเอง ที่ซึ่งเราบอกพวกเขาว่า

‘ เจ้าไม่ใช่ประชากรของเรา’

พวกเขาจะได้ชื่อว่า ‘ บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’ “ 47

45 9:20 อ ส ย .29:16; 45:9

46 9:25 ฮ ซ ย .2:23

47 9:26 ฮ ซ ย .1:10

27อิสยาห์ประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลว่า

“ แม้ชนชาติอิสราเอลจะมากมายเหมือนทรายที่ทะเล
ก็จะมีคนที่เหลืออยู่เท่านั้นที่รอด

28ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษา

ลงโทษโลกโดยฉับไวและเฉียบขาด” 48

29เหมือนดังที่อิสยาห์กล่าวไว้ก่อนนี้ว่า

“ หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์
ไม่เหลือวงศ์วานไว้ให้เราบ้าง

เราก็คงกลายเป็นเมืองโสโดม

เราก็คงเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์” 49

อิสราเอลไม่เชื่อ

30 เช่นนี้แล้วเราจะว่าอย่างไร?

คนต่างชาติที่ไม่ได้ชวนขวายหาความชอบธรรมกลับได้ความชอบธรรม
คือความชอบธรรมโดยความเชื่อ

31แต่ชนอิสราเอลที่ชวนขวายหาบทบัญญัติแห่งความชอบธรรมไม่ได้รับ

32ทำไมจึงไม่ได้? ก็เพราะพวกเขามีได้ชวนขวายหาด้วยความเชื่อ

แต่ทำราวกับว่าจะได้มาโดยการประพฤติ พวกเขาสะดุด

“ ก้อนหินที่ทำให้สะดุด” 33ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยน

48 9:28 อ ส ย .10:22, 23

49 9:29 อ ส ย .1:9

ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้คนสะดุด
หินซึ่งทำให้เขาทั้งหลายล้มลง
และผู้ทีวางใจในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอายเลย” 50

10 ฟืน้องทั้งหลาย

ความปรารถนาในใจและคำอธิษฐานของข้าพเจ้าต่อพระเจ้า
เพื่อชนชาติอิสราเอลคือ ขอให้เขาทั้งหลายได้รับความรอด

2 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้

3 เนื่องจากพวกเขาไม่รู้จักความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้า
และพยายามตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้นมา

พวกเขาจึงไม่ยอมรับความชอบธรรมของพระเจ้า

4 พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของบทบัญญัติ

เพื่อจะมีความชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อ

5 โมเสสบรรยายถึงความชอบธรรมโดยบทบัญญัติไว้ดังนี้คือ

“ ผู้ที่ทำสิ่งเหล่านี้จะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านี้”⁵¹

6 แต่ความชอบธรรมโดยความเชื่อกล่าวว่า “ อย่างนี้กในใจว่า

‘ ใครจะขึ้นไปสวรรค์?’ “ ⁵² (คือเชิญพระคริสต์ลงมา) 7” หรือ

‘ ใครจะลงสู่เบื้องลึก?’ ⁵³ (คือเชิญพระคริสต์ขึ้นจากความตาย)

8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร? “ ถ้อยคำนี้อยู่ใกล้ท่าน

อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน” ⁵⁴

คือถ้อยคำแห่งความเชื่อที่เรากำลังประกาศอยู่

⁵⁰ 9:33 อ ส ย .8:14; 28:16

⁵¹ 10:5 ล น ต .18:5

⁵² 10:6 ฉ ธ บ .30:12

⁵³ 10:7 ฉ ธ บ .30:13

⁵⁴ 10:8 ฉ ธ บ .30:14

9 นั่นคือถ้าท่านยอมรับด้วยปากของท่านว่า

“ พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

และเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย

ท่านก็จะได้รับความรอด 10 เพราะท่านเชื่อด้วยใจ

จึงทรงให้ท่านเป็นผู้ชอบธรรม

และเพราะท่านยอมรับด้วยปากจึงทรงให้ท่านรอด 11 ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

“ ผู้ใดที่วางใจในพระองค์จะไม่ได้ได้รับความอับ อ า ย เ ล ย ” 55

12 ด้วยว่าจะเป็นคนยิวหรือคนต่างชาติก็ไม่ต่างกันเลย พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

กันทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง

และทรงอวยพรอย่างอุดมแก่คนทั้งปวงที่ร้องเรียกพระองค์ 13 เพราะ

“ ทุกคนที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด” 56

14 แล้วผู้ที่ยังไม่เชื่อจะร้องเรียกพระองค์ได้อย่างไร?

และผู้ที่ยังไม่เคยได้ยินเรื่องของพระองค์จะเชื่อได้อย่างไร?

และหากไม่มีใครประกาศเรื่องของพระองค์พวกเขาจะได้ยินได้อย่างไร?

15 และถ้าไม่มีใครส่งเขาไปเขาจะประกาศได้อย่างไร? ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ เท้าของผู้ที่นำข่าวดีมาช่างงดงามยิ่งนัก!” 57

16 แต่มิใช่ว่าคนอิสราเอลทั้งปวงจะยอมรับข่าวประเสริฐ

เพราะอิสยาห์กล่าวไว้ว่า “ พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าจะเชื่อถ้อยคำของเรา?” 58

17 ฉะนั้นความเชื่อจึงเกิดขึ้นจากการได้ยินเรื่องราวนั้น

และเรื่องราวที่ได้ยินนั้นคือพระวาระของพระคริสต์ 18 แต่ข้าพเจ้าขอถามว่า

“ พวกเขาไม่ได้ยินหรือ?” แน่นอน พวกเขาได้ยินแล้ว

55 10:11 อ ส ย .28:16

56 10:13 ย อ ล .2:32

57 10:15 อ ส ย .52:7

58 10:16 อ ส ย .53:1

“ เสียงของพวกเขาออกไปทั่วโลก

ถ้อยคำของพวกเขาไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” ⁵⁹

19ข้าพเจ้าขอถามอีกว่า ชนอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ? ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า

“ เราจะทำให้เจ้าอิจนาผู้มิใช่ชนชาติ

เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจ” ⁶⁰

20และอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า

“ บรรดาผู้ที่มีได้แสวงหาเราก็พบเรา

เราสำแดงตนเองแก่บรรดาผู้ที่มีได้เรียกหาเรา” ⁶¹

21แต่ท่านกล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า

“ ตลอดวันเราได้ยื่นมือออก

ให้แก่ชนชาติที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้าน” ⁶²

ชนอิสราเอลที่เหลืออยู่

⁵⁹ 10:18 ส ด ต .19:4

⁶⁰ 10:19 ฉ ธ บ .32:21

⁶¹ 10:20 อ ส ย .65:1

⁶² 10:21 อ ส ย .65:2

11 ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอถามว่า

พระเจ้าทรงละทิ้งประชากรของพระองค์แล้วหรือ? เปล่าเลย!

ข้าพเจ้าเองก็เป็นชาวอิสราเอล วงศ์วานของอับราฮัมจากตระกูลเบนยามิน

2พระเจ้ามิได้ทรงละทิ้งประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งทรงเลือกไว้ล่วงหน้าแล้ว
ท่านไม่รู้พระคัมภีร์ตอนที่กล่าวถึงเอลียาห์หรือ

ที่ท่านร้องเรียนต่อพระเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอลว่า 3” พระองค์เจ้าข้า

เขาทั้งหลายสังหารเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์

รื้อแท่นบูชาของพระองค์ลง เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว

และพวกเขายังพยายามจะเอาชีวิตข้าพระองค์” 63?

4และพระเจ้าตรัสตอบท่านว่าอย่างไร? “ เราได้สงวนคนไว้สำหรับเรา

7,000 คน ซึ่งไม่ได้คุกเข่ากราบไหว้พระบาอัล” 64 5เช่นนั้นแหละ

ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีความที่เหลืออยู่ซึ่งทรงเลือกสรรไว้โดยพระองค์

6และถ้าทรงเลือกโดยพระองค์ ย่อมมิใช่โดยการประพุดอีกต่อไป

เพราะถ้าโดยการประพุด พระคุณจะมีใช้พระองค์อีกต่อไป 65

7 แล้วเป็นอย่างไร? อิสราเอลไม่ได้สิ่งที่เขาขวนขวายหา

แต่ผู้ที่ทรงเลือกกลับได้รับคนอื่น ๆ นอกจากนั้นถูกทำให้มีใจแข็งกระด้าง

8ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ พระเจ้าทรงให้เขามีจิตใจที่มึนชา

ตาที่ไม่อาจเห็น

หูที่ไม่อาจได้ยิน

63 11:3 1พ ก ๕ .19:10, 14

64 11:4 1พ ก ๕ .19:18

65 11:6 บางต้นฉบับว่า โดยพระองค์ แต่ถ้าโดยการประพุด

ย่อมมิใช่โดยพระองค์อีกต่อไป เพราะถ้าโดยพระองค์

การประพุดก็จะย่อมไม่เป็นการประพุดอีกต่อไป

จนถึงทุกวันนี้⁶⁶

9 และดาวิดตรัสว่า

“ ขอให้สำหรับของพวกเขาเป็นบ่วงแร้วและเป็นกับดัก
เป็นหินสะดุดและเป็นการลงโทษสำหรับพวกเขา
10 ขอให้ดวงตาของพวกเขามืดมัวไป เขาจะได้มองไม่เห็น
และขอให้หลังของเขาค่อมลงด้วยตลอดไป” ⁶⁷

กึ่งที่นำมาต่อเข้ากับต้น

11 ข้าพเจ้าถามอีกว่า พวกเขาสะดุดล้มจนลุกไม่ขึ้นหรือ? ไม่ใช่เลย!
แต่เพราะการล่วงละเมิดของเขา

ความรอดจึงมาถึงคนต่างชาติเพื่อให้อิสราเอลอิจฉา

12 แต่ถ้าการล่วงละเมิดของเขาหมายถึงความไพบูลย์สำหรับโลก
และการสูญเสียของเขาหมายถึงความไพบูลย์สำหรับคนต่างชาติแล้ว
ความบริบูรณ์ของเขาจะยิ่งนำมาซึ่งความไพบูลย์มากมายเพียงใด!

13 ข้าพเจ้ากำลังพูดกับพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ
และในฐานะอัครทูตมายังคนต่างชาติ

ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับพันธกิจของตน

14 โดยหวังว่าข้าพเจ้าอาจจะกระตุ้นพี่น้องร่วมชาติให้เกิดความอิจฉา
และช่วยพวกเขาบางคนให้รอดได้

15 เพราะถ้าการที่ทรงละทิ้งพวกเขาเป็นเหตุให้โลกกลับคืนดีกับพระเจ้าแล้ว
การที่ทรงรับพวกเขากลับมาอีกนั้นจะเป็นอะไรนอกจากการมีชีวิตเป็นขึ้นจากต

⁶⁶ 11:8 ฉ ฐ บ .29:4; อ ส ย .29:10

⁶⁷ 11:10 ส ด ต .69:22, 23

า ย ? 16 ถ้าแบ่งส่วนที่ถวายเป็นผลแรกนั้นบริสุทธิ์ แบ่งทั้งก่อนยอมบริสุทธิ์
ถ้าหากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหลายยอมบริสุทธิ์ด้วย

17 หากบางกิ่งถูกหักออกไป

และท่านแม้จะเป็นหน่อมะกอกป่าก็ถูกนำมาต่อเข้าท่ามกลางกิ่งอื่นๆ
และบัดนี้ได้รับน้ำหล่อเลี้ยงจากรากมะกอก 18 อย่างโอ้อวดชมกิ่งเหล่านั้น
ถ้าท่านโอ้อวด จงระลึกเถิดว่า ท่านไม่ได้ค้าชูราก แต่รากค้าชูท่าน

19 แล้วท่านอาจจะพูดว่า

“ กิ่งพวกนั้นถูกหักออกไปเพื่อว่าจะได้นำเรามาต่อกิ่งเข้าไป” 20 ก็จริงอยู่
แต่ที่พวกเขาถูกหักออกไปเพราะไม่เชื่อ ส่วนท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อ
อย่าหยิ่งผยองเลย แต่จงเกรงกลัว

21 เพราะถ้าพระเจ้ายังไม่ทรงละเว้นกิ่งเดิมไว้

พระองค์จะไม่ทรงละเว้นท่านไว้เช่นกัน

22 ฉะนั้นจงพิจารณาทั้งความกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า
คือทรงเข้มงวดกับพวกนั้นที่ล้มไป

แต่ทรงกรุณาท่านก็ต่อเมื่อท่านคงอยู่ในความกรุณาของพระองค์
มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกด้วย 23 และถ้าพวกเขาไม่ตื้อรั้นอยู่ในความไม่เชื่อ
ก็จะทรงนำพวกเขามาต่อกิ่งเข้าไป

เพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถนำพวกเขามาต่อกิ่งเข้าอีกได้ 24 ในที่สุดแล้ว

ถ้าท่านถูกตัดจากต้นซึ่งตามธรรมชาติเป็นมะกอกป่า

และนำมาต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกสวน ซึ่งเป็นการขัดกับธรรมชาติ

จะง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดที่จะนำกิ่งต่างๆ

ตามธรรมชาติมาต่อเข้ากับต้นเดิมของมันเอง!

อิสราเอลทั้งหมดจะรอด

25 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่รู้เรื่องข้อล้ำลึกนี้
เพื่อท่านจะได้ไม่ทะนงตน คืออิสราเอลบางส่วนจะมีใจแข็งกระด้าง

จนกว่าคนต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน 26 เมื่อนั้นอิสราเอลทั้งหมดจะรอด
ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ องค์พระผู้ไถ่จะเสด็จมาจากศิโยน
จะทรงขจัดความอธรรมให้พ้นจากยาโคบ
27 และนี่เป็น⁶⁸พันธสัญญาของเรากับพวกเขา
เมื่อเรายกบาปผิดของพวกเขาไป” ⁶⁹

28 ในแง่ของข่าวประเสริฐ พวกเขาเป็นศัตรูเพื่อเห็นแก่พวกท่าน
แต่ในแง่ของการทรงเลือก พวกเขาเป็นที่รักเพื่อเห็น
แก่เหล่าบรรพชนผู้ยิ่งใหญ่

29 เพราะของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้นไม่ผันแปร

30 ดังที่พวกท่านเอง ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้า

บัดนี้ได้รับพระเมตตาอันเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

31 เช่นเดียวกัน บัดนี้ พวกเขาเองไม่เชื่อฟัง

เพื่อบัดนี้⁷⁰ พวกเขาก็จะได้รับพระเมตตาอันเป็นผลมาจากพระเมตตาของพระเจ้า
ที่มีต่อพวกท่าน

32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยใหลมนุษย์ทั้งปวงไม่เชื่อฟัง
เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาพวกเขาทั้งปวง

เพลงสรรเสริญ

⁶⁸ 11:27 หรือ จะเป็น

⁶⁹ อ ส ย .27:9; 59:20, 21; ย ร ม .31:33, 34

⁷⁰ 11:31 บางต้นฉบับไม่มีคำว่า บัดนี้

33 โอ ความมั่งคั่งแห่งพระปัญญาและ⁷¹ความรอบรู้ของพระเจ้า

ช่างล้ำลึกยิ่งนัก! ข้อวินิจฉัยของพระองค์สุดที่จะหยั่งคะเน
และวิถีทางของพระองค์ เกินกว่าจะสืบเสาะ!

34” ใครเล่ายังรู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?” ⁷²

35” ใครเล่าเคยถวายสิ่งใดให้พระเจ้า

ที่พระเจ้าจะต้องชดใช้เขา?” ⁷³

36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์

ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดนิรันดร์! อ อ เม น

เครื่องบูชาอันมีชีวิต

12 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย

เมื่อพิจารณาถึงพระเมตตามากมายของพระเจ้า

ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทั้งหลายถวายตัวของท่านเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์
และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า

นี่เป็นการนมัสการด้วยจิตวิญญาณ⁷⁴ของท่าน

2 อย่าดำเนินตามแบบอย่างของโลกนี้อีกเลย

แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจของท่านเสียใหม่

แล้วท่านจึงจะสามารถพิสูจน์และยืนยันได้ว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยของพระเจ้า

คือน้ำพระทัยอันดี อันเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์พร้อมของพระองค์

⁷¹ 11:33 หรือ ความมั่งคั่ง และพระปัญญา และ

⁷² 11:34 อ ส ย .40:13

⁷³ 11:35 โ ย บ 41:11

⁷⁴ 12:1 หรือ ที่สมเหตุสมผล

3 เพราะโดยพระคุณซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่พวกท่านทุกคนว่า อย่าคิดประเมินตนเองสูงกว่าที่ควร
แต่จงคิดประเมินตนอย่างมีสติตามระดับความเชื่อที่พระเจ้าได้ประทานแก่ท่าน
4 เราแต่ละคนมีกายเดียว ซึ่งประกอบด้วยอวัยวะหลายอย่าง
และอวัยวะเหล่านั้นล้วนมีหน้าที่ไม่เหมือนกันฉันใด 5 ในพระคริสต์พวกเรา
ซึ่งมีกันหลายคนก็ประกอบเข้าเป็นกายเดียว
และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของอวัยวะทั้งหมดฉันนั้น
6 เรามีของประทานแตกต่างกันตามพระคุณที่ได้ประทานแก่เรา
ถ้าผู้ใดมีของประทานด้านการเผยพระวจนะ
ก็ให้ผู้นั้นใช้ของประทานนี้ตามขนาดความเชื่อที่เขามี⁷⁵ 7 ถ้ามีด้านการรับใช้
ก็ให้เขารับใช้ ถ้ามีด้านการสั่งสอน ก็ให้เขาสั่งสอน 8 ถ้ามีด้านการหนุนใจ
ก็ให้เขาหนุนใจ ถ้ามีด้านการช่วยเหลือในสิ่งที่ผู้อื่นขัดสน
ก็ให้เขาให้ด้วยใจกว้างขวาง ถ้ามีด้านการเป็นผู้นำ
ก็ให้เขาปกครองด้วยความเอาใจใส่ ถ้ามีด้านการแสดงความเมตตา
ก็ให้เขาทำด้วยใจยินดี

ความรัก

9 จงรักด้วยใจจริง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี
10 จงรักกันฉันพี่น้อง จงให้เกียรติกันและกันโดยถือว่าผู้อื่นดีกว่าตน
11 อย่าขาดความกระตือรือร้น
แต่จงรักษาความร้อนรนฝ่ายจิตวิญญาณของท่านไว้ จงรับใช้พระเจ้า
12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง อดทนต่อความทุกข์ยาก
และสัจย์ชื่อในการอธิษฐาน 13 จงแบ่งปันแก่คนของพระเจ้าที่ขาดแคลน
จงสำแดงน้ำใจรับรองแขก

⁷⁵ 12:6 หรือ ให้สอดคล้องกับความเชื่อ

14 จงอวยพรแก่ผู้ที่ข่มเหงท่าน จงอวยพรและอย่าแข่งด่าเลย

15 จงชื่นชมยินดีร่วมกับผู้ที่ชื่นชมยินดี จงเสร์้าโศกร่วมกับผู้ที่เสร์้าโศก

16 จงอยู่รวมกันด้วยความกลมเกลียว อย่าหยิ่งผยอง

แต่จงเต็มใจคบหาสมาคมกับคนที่มีฐานะต่ำ⁷⁶ อย่าทะนงตน

17 อย่าทำชั่วตอบแทนคนที่ทำชั่ว

จงระวังที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของทุกคน 18 ถ้าเป็นไปได้

เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน

จงพยายามอย่างเต็มที่ในการอยู่ร่วมกับทุกคนอย่างสงบสุข 19 เพื่อนเอ๋ย

อย่าแก้แค้น แต่จงปล่อยให้พระเจ้าสำแดงพระพิโรธ เพราะมีเขียนไว้ว่า

“ การแก้แค้นเป็นหน้าที่ของเราเอง เราจะคืนสนอง” ⁷⁷

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ 20 อย่าแก้แค้นเลย ตรงกันข้าม

“ หากศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารแก่เขา

เมื่อเขากระหาย จงให้เขาดื่ม

ในการกระทำเช่นนี้ท่านจะสมถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา” ⁷⁸

21 อย่าพ่ายแพ้แก่ความชั่ว แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

การยอมเชื่อฟังฝ่ายปกครอง

13 ทุกคนต้องยอมตนเชื่อฟังผู้มีอำนาจปกครอง

เพราะไม่มีผู้ใดมีอำนาจเว้นแต่พระเจ้าได้ทรงสถาปนา ผู้มีอำนาจต่างๆ

⁷⁶ 12:16 หรือ เต็มใจทำงานที่ต่ำต้อย

⁷⁷ 12:19 ฉ ๓ บ .32:35

⁷⁸ 12:20 ส ภ ๒ .25:21, 22

ที่มีอยู่ล้วนได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า 2 ฉะนั้นผู้ที่กบฏต่อผู้มีอำนาจ
ก็กำลังกบฏต่อผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสถาปนา
และผู้ที่ทำเช่นนั้นจะนำโทษมาสู่ตนเอง
3 เพราะที่ผู้ปกครองบ้านเมืองนั้น ไม่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำถูกต้อง
แต่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำผิด ท่านอยากจะพ้นจากความกลัวผู้มีอำนาจใช่ไหม?
ถ้าเช่นนั้น ก็จงทำสิ่งที่ถูกต้อง แล้วเขาจะชมเชยท่าน
4 เพราะเขา เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อประโยชน์สุขของท่าน
แต่ถ้าท่านทำผิด ก็จงกลัวเถิด เพราะเขามีได้ถือดาบไว้เฉยๆ
เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
เป็นตัวแทนแห่งพระพิโรธที่จะนำการลงโทษมาสู่ผู้กระทำผิด
5 ฉะนั้นเราจึงต้องยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจ ไม่เพียงเพราะกลัวการลงโทษ
แต่เพราะเห็นแก่จิตสำนึกด้วย
6 และนี่คือเหตุผลที่ท่านเสียภาษี เพราะผู้มีอำนาจเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
ผู้ให้เวลาทั้งหมดของตนในการปกครองบ้านเมือง
7 จงให้แก่ทุกคนในสิ่งที่ท่านติดค้างเขา คือถ้าท่านติดค้างส่วยสาอากร
จงเสียส่วยสาอากร ถ้าติดค้างภาษี จงเสียภาษี ถ้าควรให้ความเคารพ
จงให้ความเคารพ ถ้าควรให้เกียรติ จงให้เกียรติ

จงรักกัน เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

8 อย่าติดค้างเป็นหนี้ใคร เว้นแต่หนี้ซึ่งไม่อาจจ่ายคืนได้หมด
คือความรักที่มีต่อกันและกัน
เพราะผู้ที่รักเพื่อนมนุษย์ก็ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติโดยครบถ้วนแล้ว
9 พระบัญญัติที่ว่า “อย่าล่วงประเวณี” “อย่าฆ่าคน” “อย่าลักขโมย”
“อย่าโลภ” ⁷⁹ และพระบัญญัติอื่นๆ ล้วนรวมอยู่ในข้อนี้คือ

⁷⁹ 13:9 อ พ ย .20:13-15, 17; ฉ ธ บ .5:17-19, 21

“ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ⁸⁰ 10ความรักไม่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตน ฉะนั้นการมีความรักจึงเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติอย่างครบถ้วนแล้ว

11 และจงทำอย่างนี้ ด้วยเข้าใจว่าปัจจุบันเป็นเวลาอะไร

ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะตื่นจากหลับ

เพราะบัดนี้ความรอดของเราใกล้เข้ามามากยิ่งขึ้นกว่าเมื่อเราแรกเชื่อ

12กลางคืนเกือบจะจบสิ้นลง จวนจะรุ่งเช้าแล้ว

ดังนั้นให้เราถอดพฤติกรรมแห่งความมืดออกไป

และสวมยุทธภัณฑ์แห่งความสว่าง ¹³ให้เราประพฤติตนอย่างเหมาะสม

เหมือนอยู่ในเวลากลางวัน ไม่มัวสุมเสพสุราการมึนและเมามาย

ไม่ทำผิดศีลธรรมทางเพศและเสเพล ไม่แตกก๊กแตกหมู่ และอิจฉาริษยากัน

14แต่จงประดับกายด้วยองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

และอย่าคิดว่าจะสนองความปรารถนาแห่งวิสัยบาป⁸¹อย่างไรดี

ผู้อ่อนแอและผู้เข้มแข็ง

14 จงยอมรับผู้ที่อ่อนแอในความเชื่อ

โดยไม่ตัดสินเขาในเรื่องที่มีความเห็นแตกต่างกัน

2คนหนึ่งเชื่อว่ากินได้ทุกอย่าง

แต่อีกคนหนึ่งซึ่งมีความเชื่ออ่อนแอกินแต่ผักเท่านั้น

3คนที่กินทุกอย่างอย่าดูถูกคนที่ไม่กิน และคนที่ไม่กินก็อย่ากล่าวโทษคนที่กิน

เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาแล้ว 4ท่านเป็นใครเล่าที่จะตัดสินป่าวของคนอื่น?

เขาจะได้ดีหรือล้มเหลวที่สุดแล้วแต่ นายของเขา

และเขาจะได้ดีเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงสามารถให้เขาได้ดี

⁸⁰ ล น ต .19:18

⁸¹ 13:14 หรือ เนื้อหนัง

5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งศักดิ์สิทธิ์กว่าอีกวันหนึ่ง
ส่วนอีกคนถือว่าทุกวันเหมือนกันหมด
แต่ละคนพึงแน่ใจในความคิดเห็นของตนอย่างเต็มที่
6 ผู้ที่ถือวันหนึ่งวันใดเป็นพิเศษ ก็ถือเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ที่กินเนื้อก็กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า
และผู้ที่ไม่กินก็ไม่กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้า
7 ด้วยว่าไม่มีพวกเราสักคนที่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น
และไม่มีพวกเราสักคนที่ตายเพื่อตัวเองเท่านั้น 8 ถ้าเราอยู่
เราก็คือเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตาย เราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่หรือตาย เราก็คือขององค์พระผู้เป็นเจ้า
9 เพราะเหตุนี้เอง พระคริสต์จึงสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์
เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งของคนตายและของคนเป็น
10 แล้วท่านเล่า ทำไมจึงตัดสินใจที่น่องของตน? เหตุใดจึงถูกที่น่องของตน?
เพราะพวกเราทั้งหมดจะต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษา ของพระเจ้า
11 ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘ เราดำรงอยู่แน่นอนฉันใด
ทุกหัวเข่าจะกราบลงตรงหน้าเรา
ทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า’ “ 82

12 ดังนั้นแล้ว

พวกเราแต่ละคนจะต้องทูลให้การต่อพระเจ้าถึงเรื่องราวของตนเอง

13 เหตุฉะนั้นให้เราเลิกตัดสินกัน

แต่จงตัดสินใจว่าจะไม่วางสิ่งที่ทำให้สะดุด หรือกีด ขวางในทางของพี่น้อง

14ในฐานะผู้ที่อยู่ในองค์พระเยซูเจ้า

ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างเต็มที่ที่ไม่มีอาหารใด⁸³เป็นมลทินในตัวของฉันเอง

แต่ถ้าใครถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับเขา

15ถ้าพี่น้องของท่านลำบากใจเพราะสิ่งที่ท่านกิน

ท่านก็ไม่ได้ประพฤติดนด้วยความรักอีกต่อไป

อย่าให้การกินของท่านทำลายพี่น้องซึ่งพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเขา

16อย่าให้สิ่งที่ท่านเห็นว่าดีถูกกล่าวขวัญว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย

17ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของการกิน การดื่ม

แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

18เพราะผู้ใดรับใช้พระคริสต์เช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

และเป็นที่พอใจของมนุษย์

19

ฉะนั้นให้เราพยายามทุกวิถีทางที่จะทำสิ่งซึ่งนำไปสู่ความสงบสุขและการเสริมสร้างซึ่งกันและกัน 20อย่าทำลายการของพระเจ้าเนื่องด้วยอาหารเลย

จริงอยู่ อาหารทั้งปวงปราศจากมลทิน

แต่ถ้ารับประทานสิ่งใดแล้วทำให้คนอื่นสะดุดก็ผิด

21เป็นการดีกว่าที่จะไม่รับประทานเนื้อสัตว์ เหล้าองุ่น

หรือทำสิ่งอื่นใดซึ่งจะเป็นเหตุให้พี่น้องล้มลง

22 ดังนั้นสิ่งใดๆ ก็ตามที่ท่านเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้

จงเก็บไว้เป็นเรื่องระหว่างท่านเองกับพระเจ้าเถิด

ความสุขมีแก่ผู้ที่ไม่กล่าวโทษตนเองในสิ่งที่เขาเห็นชอบ

23แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขามีได้กินตามความเชื่อ

และการกระทำใดๆ ซึ่งมีได้มาจากความเชื่อก็เป็นความบาป

⁸³ 14:14 หรือ สิ่งใด

15 เราที่เข้มแข็งควรอดทนต่อความพลั้งพลาดของผู้ที่อ่อนแอ

และ ไม่ทำตามใจชอบของเราเอง

2 เราแต่ละคนควรทำให้เพื่อนบ้านพอใจอันเป็นผลดีแก่เขาเพื่อเสริมสร้างเขาขึ้น

น 3 เพราะแม้แต่พระคริสต์ ก็มีได้กระทำการที่พระองค์เองพอพระทัย

แต่ดังที่มีเขียนไว้ว่า “ คำสบประมาทของผู้ที่สบประมาทพระองค์

ได้ตกอยู่แก่ข้าพระองค์” ⁸⁴ 4 ด้วยว่าทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในอดีต

ก็เขียนขึ้นเพื่อสอนเรา

เพื่อว่าเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทนและการหนุนใจจากพระคัมภีร์

5 ขอพระเจ้าผู้ประทานความทรหดอดทนและการหนุนใจ

ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายติดตามพระเยซูคริสต์ด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

น 6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้าด้วยปากและใจเดียวกัน

พระองค์คือพระเจ้าและพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

7 ฉะนั้นจงยอมรับซึ่งกันและกัน เหมือนที่พระคริสต์ทรงรับท่าน

เพื่อจะนำการสรรเสริญมาถวายพระเจ้า 8 เพราะข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า

พระคริสต์ได้กลายเป็นผู้รับใช้ของพวกยิว⁸⁵

อันเป็นการสำแดงความสัตย์จริงของพระเจ้า

เพื่อยืนยันพระสัญญาที่ทรงให้ไว้กับเหล่าบรรพชนผู้ยิ่งใหญ่

9 เพื่อว่าคนต่างชาติจะถวายพระสิริแด่พระเจ้า

เนื่องด้วยพระเมตตาของพระองค์ ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์

ท่ามกลางคนต่างชาติ

⁸⁴ 15:3 ส ด ด .69:9

⁸⁵ 15:8 ภาษากรีกว่า พวกที่เข้าสู่หนัด

ข้าพระองค์จะร้องบทเพลงสรรเสริญ
แต่พระนามของพระองค์” 86

10และกล่าวอีกว่า

“ คนต่างชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดี
ร่วมกับประชากรของพระองค์เถิด” 87

11และอีกตอนหนึ่งที่ว่า

“ คนต่างชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด
ชนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงร้องเพลงสรรเสริญพระองค์” 88

12และอิสยาห์กล่าวด้วยว่า

“ รากแห่งเจสซีจะผุดขึ้น
ผู้ซึ่งจะขึ้นมาเพื่อครอบครองนานาชาติ
คนต่างชาติทั้งหลายจะหวังในพระองค์” 89

13

ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสัน

86 15:9 2ซ ม อ .22:50; ส ด ด .18:49

87 15:10 ฉ ธ บ .32:43

88 15:11 ส ด ด .117:1

89 15:12 อ ส ย .11:10

นตีสขทั้งปวงเมื่อท่านวางใจในพระองค์

เพื่อว่าท่านจะเปี่ยมล้นด้วยความหวังโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลผู้รับใช้มายังคนต่างชาติ

14 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเองแน่ใจว่า พวกท่านเองบริบูรณ์ด้วยความดี
เพียบพร้อมด้วยความรู้ และสามารถสั่งสอนกันและกันได้

15 ที่ข้าพเจ้ากล่าวเขียนบางเรื่องถึงท่าน

ราวกับว่าเพื่อจะเตือนท่านในเรื่องเหล่านั้นอีกครั้ง

ก็เพราะพระคุณที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า

16 ให้เป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์มายังคนต่างชาติ

ทำหน้าที่ปุโรหิตประกาศข่าว ประเสริฐของพระเจ้า

เพื่อว่าคนต่างชาติจะได้กลายเป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงยอมรับ

ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์แล้ว

17 ฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าภาคภูมิใจในงานรับใช้พระเจ้าของตน

18 ข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวถึงสิ่งใดนอกเหนือจากสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำผ่านทาง

ข้าพเจ้า ในการนำคนต่าง ชาติมาเชื่อฟังพระเจ้า

ด้วยสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดและได้กระทำ

19 คือด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ

โดยทางฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างครบถ้วนในทุกที่

ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็ม ไปทั่วจนจดเมืองอิสลิริคุม

20 ข้าพเจ้ามุ่งมาดปรารถนาเสมอมาว่า

จ ะ ป ร ะ ก า ศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่มีใครรู้จักพระคริสต์

เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อกวนบนฐานที่คนอื่นวางไว้ 21 ดังที่มีเขียนไว้ว่า

“ ผู้ที่ไม่เคยมีใครบอกเรื่องพระองค์จะได้เห็น

22 นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าอยู่เสมอ ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้มาหาพวกท่าน

เปาโลวางแผนจะไปกรุงโรม

23 แต่บัดนี้ ไม่มีที่ใดเหลือให้ข้าพเจ้าทำงานในภูมิภาคเหล่านี้แล้ว

และเนื่องจากข้าพเจ้าปรารถนาที่จะมาพบพวกท่านหลายปีแล้ว

24 ข้าพเจ้าจึงวางแผนจะมาพบท่านตอนไปประเทศสเปน

ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้มาเยี่ยมเยียนท่านขณะเดินทางผ่านไปและหวังจะให้ท่าน
ช่วยเหลือข้าพเจ้าในการเดินทางไปที่นั่น

หลังจากได้สังสรรค์อยู่กับพวกท่านสักระยะหนึ่ง 25 แต่ขณะนี้

ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยเหลือวิสุทธิชนที่นั่น

26 เพราะพี่น้องในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาอินดีที่จะบริจาคให้ผู้ยาก

ไร้ในหมู่วิสุทธิชนที่กรุงเยรูซาเล็ม 27 พวกเขาอินดีที่จะทำเช่นนั้น

และอันที่จริงพวกเขาก็เป็นหนี้พี่น้องเหล่านั้นด้วย

เพราะถ้าคนต่างชาติมีส่วนร่วมในพระพรฝ่ายจิตวิญญาณของชาวยิว

พวกเขาก็เป็นหนี้พี่น้องชาวยิว

ควรที่พวกเขาจะแบ่งปันพระพรฝ่ายวัตถุให้พี่น้องเหล่านั้น

28 ดังนั้นหลังจากเสร็จภารกิจนี้

และดูแลจนแน่ใจว่าพวกพี่น้องได้รับผลนี้เรียบร้อยแล้ว

ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนและแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างทาง

29 ข้าพเจ้ารู้ว่าเมื่อมาหาท่าน

ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรเต็มบริบูรณ์ของพระคริสต์

30 พี่น้องทั้งหลาย โดยองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
และโดยความรักแห่งพระวิญญาณ
ข้าพเจ้าขอให้พวกท่านร่วมในการต้อนรับต่อสู้ของข้าพเจ้า
ด้วยการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อ ข้าพเจ้า
31 ขออธิษฐานให้ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากผู้ไม่เชื่อทั้งหลายในแ
คว้นยูเดีย
และขอให้เหล่าวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็มยอมรับความช่วยเหลือของข้าพเจ้า
32 เพื่อว่าโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดี
และได้รับความชื่นใจร่วมกันกับพวกท่าน
33 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขทรงสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด อาเมน

คำทักทายส่วนตัว

16 ข้าพเจ้าขอฝากเฟบีน้องสาวของเรา
ซึ่งเป็นผู้รับใช้⁹¹ของคริสตจักรในเมืองเคนเคเรีย
2 ข้าพเจ้าขอให้ท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่เหมาะสมแก่วิสุทธิชน
และช่วยเหลือนางตามความจำเป็น
เพราะนางได้ช่วยเหลือคนมากมายรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย

3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสเซียลา⁹²กับอาควิลลา
เพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ 4 ทั้งสองเสี่ยงชีวิตเพื่อข้าพเจ้า

⁹¹ 16:1 หรือ มัคนาเยกา

⁹² 16:3 หรือ ปรัสเซียลา

ไม่เพียงข้าพเจ้าเท่านั้น

แต่คริสตจักรทั้งปวงของคนต่างชาติก็สำนึกในบุญคุณของพวกเขาด้วย

5

ขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรซึ่งมาประชุมกันที่บ้านของทั้งสองตัว
ย ฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสเพื่อนที่รักของข้าพเจ้า

ซึ่งเป็นคนแรกในแคว้นเอเชียที่กลับใจมาเชื่อในพระคริสต์

6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ ผู้ตรากตรำทำงานเพื่อท่านทั้งหลาย

7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูเนียนัส ญาติของข้าพเจ้า

ซึ่งเคยติดคุกกับข้าพเจ้า พวกเขาทั้งสองโดดเด่นในหมู่อัครทูต

และมาเชื่อในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้า

8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอาทัส

ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัส เพื่อนร่วมงานของเราในพระคริสต์

และสทาคิสเพื่อนที่รักของข้าพเจ้า

10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปิลเลส

ผู้ที่ถูกทดสอบและได้รับการรับรองแล้วในพระคริสต์

ขอฝากความคิดถึงมายังบรรดาผู้ที่อยู่ในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส

11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอน ญาติของข้าพเจ้า

ขอฝากความคิดถึงมายังครัวเรือนของนารซิสส์ผู้อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

า

12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา

สตรีผู้ตรากตรำทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิส เพื่อนที่รักของข้าพเจ้า

สตรีอีกท่านผู้ตรากตรำทำงานในองค์พระผู้เป็นเจ้า

13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

และมารดาของเขาผู้ได้เป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย

14 ขอฝากควมคิดถึงมายัง อาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส
ปัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับพวกเขา

15 ขอฝากควมคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย เนเรอัสกับน้องสาวของเขา
และโอลิมปัส กับวิสุทธิชนทั้งปวงที่อยู่กับพวกเขา

16 จงทักทายกันด้วยการจุมพิตอันบริสุทธิ์
คริสตจักรทั้งปวงของพระคริสต์ ขอฝากควมคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

17 พี่น้องทั้งหลาย

ข้าพเจ้าขอให้ท่านระวังบรรดาผู้ที่เป็นเหตุให้เกิดควมแตกแยก
และเป็นเหตุให้พวกท่านสะดุด ซึ่งขัดกับหลักคำสอนที่ท่านเรียนรูมา
จงหลีกเลี่ยงจากคนพวกนั้น

18 เพราะคนเช่นนี้ไม่ได้รับใช้องค์พระคริสต์เจ้าของเรา
แต่พวกเขาทำเพื่อปากท้องของตนเอง

เขาล่องลวงคนชื่อด้วยวาจาเร่ร่อนและคำบอทยอ 19

คนทั้งปวงได้ยินถึงควมเชื่อฟังของท่านทั้งหลายแล้ว

ข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดีในพวกท่านอย่างยิ่ง

แต่ข้าพเจ้าก็อยากให้ท่านฉลาดในทางที่ดี และไม่ประสีประสาในทางชั่ว

20 ในไม่ช้า พระเจ้าแห่งสันติสุขจะบดขยี้ซาตานไว้ใต้เท้าของท่าน
ขอพระคุณแห่งพระเยซูเจ้าของเราอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

21 ทิโมธี เพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้ากับลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์
ญาติๆ ของข้าพเจ้า ขอฝากควมคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย

22 ข้าพเจ้า เทอร์ซิอัส ผู้เขียนจดหมายนี้ตามคำบอก
ขอฝากควมคิดถึงมายังท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

23 กายอัส ผู้มีน้ำใจไมตรีรับรองข้าพเจ้ากับทั้งคริสตจักรที่นี่
ขอฝากควมคิดถึงมายังท่าน

เอิร์สทัส ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการสาธารณะของเมืองนี้
และควารทัสพี่น้องของเรา ขอฝากความคิดถึงมายังท่าน⁹³

25 บัดนี้

แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถให้ท่านตั้งมั่นโดยข่าวประเสริฐของข้าพเจ้าและการป
ระภาคเรื่องพระเยซูคริสต์

ตามการทรงสำแดงข้อล้ำลึกซึ่งได้ปิดบังไว้เป็นเวลาหลายยุคสมัยมาแล้ว

26 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงและเปิดเผยให้รู้ทั่วกัน ผ่านทางข้อเขียนต่างๆ

ของผู้เผยพระวจนะตามพระบัญชาของพระเจ้าองค์นิรันดร์

เพื่อปวงประชาชาติจะได้เชื่อวางใจและเชื่อฟังพระองค์

27 คือแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่ผู้เดียว โดยทางพระเยซูคริสต์

ขอพระสิริมีแต่พระองค์เป็นนิตย์! อ า เ ม น

⁹³ 16:23 บางต้นฉบับว่า ...มายังท่าน

24 ขอพระคุณแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราอยู่กับพวกท่านทุกคน อาเมน